

ЕФЕКТИВНЕ УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНОЮ БЕЗПЕКОЮ ПІДПРИЄМСТВА

Я. Ю. Длугунович, студентка
Т. М. Янковець, к.е.н., доцент
Київський національний університет технологій та дизайну

В умовах фінансової кризи, яка характеризується великим коливанням факторів внутрішнього і зовнішнього середовищ підприємства, загрозами його фінансових інтересів з боку окремих суб'єктів господарювання, високим рівнем фінансових ризиків, одним з актуальних напрямів управлінської діяльності підприємства є забезпечення його життєдіяльності. Однією зі складових останньої є фінансово-економічна безпека підприємства.

Управління фінансовою безпекою органічно входить в загальну систему управління безпекою підприємства і являє собою найважливішу його функціональну ланку, яка забезпечує реалізацію управлінських рішень переважно у фінансовій сфері діяльності підприємства. Така ситуація зумовлена тим, що фінансово-економічна діяльність формує фінансове забезпечення операційної, інвестиційної та інноваційної діяльності, підвищення конкурентоспроможності та забезпечення сталого розвитку підприємства

Ефективність – це результативність функціонування системи та процесу управління як взаємодії керованої і керуючої систем, тобто інтегрований результат взаємодії компонентів управління. Ефективність показує, якою мірою керуючий орган реалізує цілі, досягає запланованих результатів. Ефективність виступає важливою категорією в економічній науці і в цілому визначається як здатність приносити ефект, результативність процесу, проекту тощо, які визначаються як відношення ефекту, результату до витрат, що забезпечили цей результат. Ефективність є комплексною категорією, виключно відносною величиною, тобто проявляється через порівняння отриманого ефекту (результату) з вартістю використаних ресурсів (матеріальних, фінансових, трудових та ін.) з урахуванням фактору часу.

Ефективне управління фінансово-економічною безпекою підприємства повинне базуватись на таких основних принципах:

1. Принцип законності – уся діяльність підприємства повинна носити законний характер, інакше є суттєва загроза закриття такого підприємства відповідними органами як неправомірного.

2. Принцип економічної доцільності – слід організовувати захист тільки тих об'єктів, витрати на захист яких менше, ніж втрати від реалізації загроз за цими об'єктами.

3. Принцип безперервності – функціонування системи забезпечення економічної безпеки підприємства має здійснюватися постійно.

4. Принцип диференційованості – вибір заходів з подолання загроз, що виникають, відбувається залежно від характеру загрози і ступеня тяжкості наслідків її реалізації.

5. Принцип координації – для досягнення поставлених завдань необхідно постійне узгодження діяльності різних підрозділів служби безпеки, самого підприємства і поєднання організаційних, економіко-правових та інших способів захисту.

При ефективному використанні ресурсів та наявності здатності підприємства до постійного розвитку можна стверджувати про досягнення високого рівня фінансово-економічної безпеки. Середній рівень фінансово-економічної безпеки характеризується досягненням підприємством фінансово-економічної стійкості та формування здатності до адаптації. При виявленні стабільності та безперервності виробничої діяльності на підприємстві та при здатності лише протистояти загрозам рівень фінансово-економічної безпеки підприємства є низьким.

Усвідомлюючи пряму залежність між сприяттям розвитку малого та середнього бізнесу та рівнем фінансово-економічної безпеки підприємства, в економічно розвинутих країнах протягом останніх 15 – 20-ти років було знято більшість адміністративно-законодавчих обмежень, створено сприятливі фінансово-економічні та податкові стимули розвитку підприємництва.